

Res de laments, queda molt per fer

■ **No està acabat.** El treball de les narratives en la post-modernitat encetat no està conclús. La reflexió sobre la pròpia identitat dels museus en les diferents entregues de *Desacords* té camí per recórrer. I el lligam del Macba a la realitat més propera del barri i la ciutat és una assignatura pendent.

■ **Macba indisciplinari.** Quan desapareixen les disciplines apareix la indisciplina com a espai d'expressió i llibertat creativa. Per tant, creiem que el Macba ha d'entrar en contacte amb l'arquitectura,

el disseny, el cinema, el circ... No com a departaments estancats, sinó com un nou ventall d'eines de comprensió d'una realitat transversal. La ciència ha de ser tan present al Macba com ho ha estat darrerament la sociologia.

■ **Crear una veritable xarxa.** Una xarxa és real quan tots els seus nodes es tracten d'igual a igual. La idea que com millor li vagi a Madrid pitjor ens anirà a nosaltres és rànica i anacrònica. Hem de ser capaços de generar una xarxa real entre totes dues ciutats i, més enllà, amb cen-

El museu s'ha quedat sense director. Què fem? ■ XAVIER BERTRAL

tres d'arreu de l'Estat i del món. El repte del nou director no només passa per l'edifici de la plaça dels Àngels. Cal connectivitat amb els diferents serveis públics de la ciutat i de la resta de Catalunya. Les fundacions privades poden completar el mapa de la cultura, però no podem descarregar-hi la responsabilitat de generar discurs. Aquesta és una tasca pública.

■ **Deixar escapar Borja-Villel.** Ferran Mascarell diu que la manca d'ambició de les nostres institucions ha deixat escapar Manuel Borja-Villel.

Potser sí. Tanmateix, no volem perdre ni un minut a lamentar-nos de la marxa de ningú. Tenim molta feina a fer, un nou Macba ha de sortir dels fonaments actuals. Sembla que l'estructura és bona, així doncs, aixequem un bon edifici, si més no en el contingut, perquè ja sabem que el contenidor de Richard Meyer mai deixarà de ser un pretensió exercici d'autisme arquitectònic. La primera feina del nou director serà escoltar, amb certa distància, les opinions d'uns i d'altres, incloses les nostres.

Art

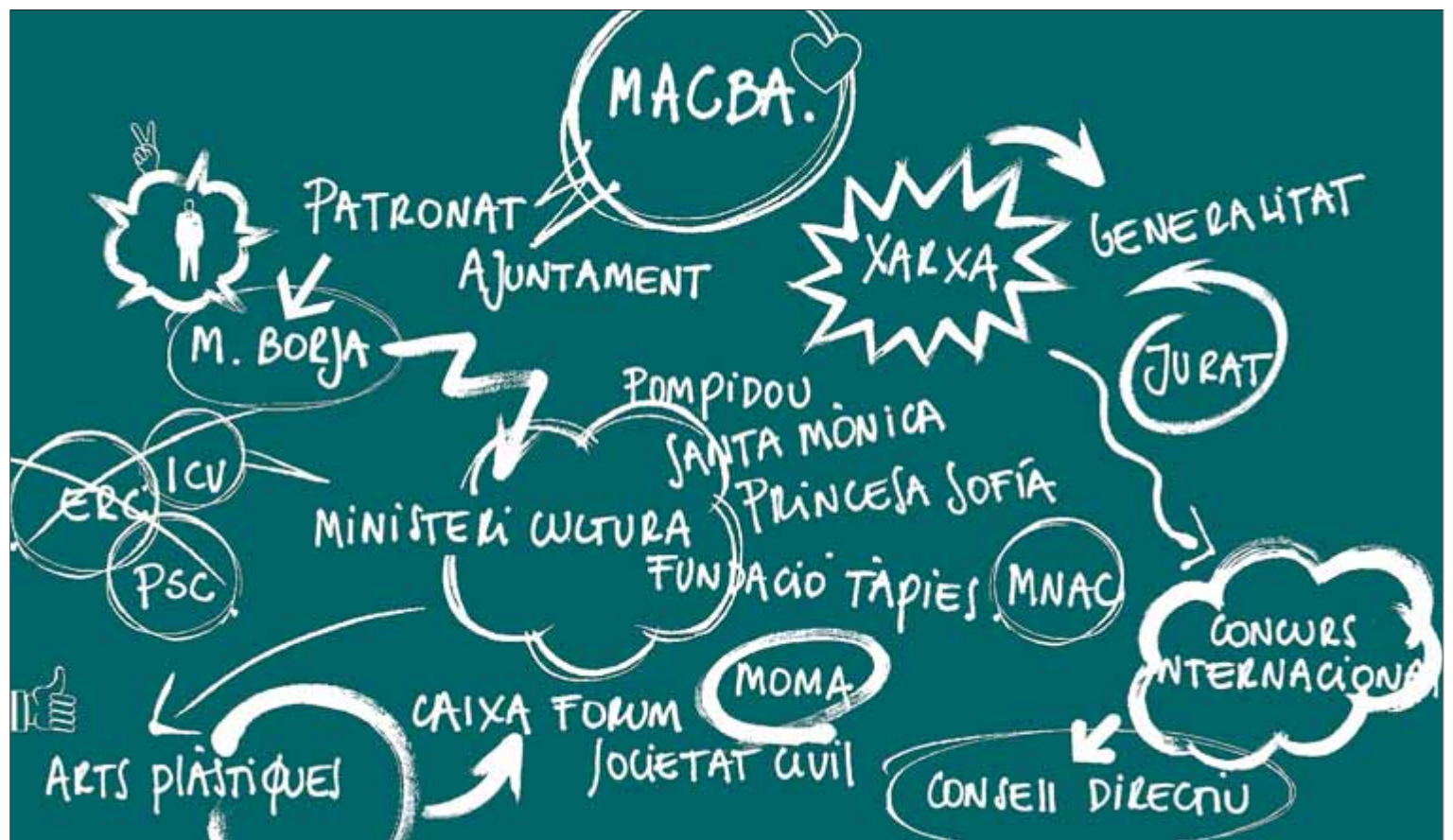
Claret Serrahima
Òscar Guayabero

Per un nou Macba

El primer que cal tenir clar és que Manuel Borja-Villel ja no hi és. Oblidem-nos, doncs, d'ell. Òbviament, la feina feta per Borja al capdavant del Macba ens ha portat a tenir un museu atractiu, ben situat internacionalment, sanejat i sòlid, però també amb mancances i amb reptes de futur. No ens deixem entabanar, els mateixos que ara li retreuen que marxi li van posar ben difícil al principi. I són els mateixos que li posaran difícil al nou director. Per tant, necessitem un director amb forta personalitat i amb un projecte clar.

El primer és fer el traspàs de forma raonable i el més àgil possible. La presència de l'antic director pot ajudar en un primer moment, per no perdre cap aspecte de la seva feina, però a mitjà termini pot, fins i tot, destorbar, ja que com ell mateix afirma, el seu cap està ficat en un nou projecte personal, lluny del Raval.

Paral·lelament, s'ha de convocar un concurs per nomenar el proper director amb unes bases ben redactades que recullin el llegat de l'actual Macba i el projecte cap al futur. Recollim aquí algunes condicions mínimes que han signat conjuntament l'Associació d'Artistes Visuals de Catalunya, l'Associació Catalana de Crítics d'Art i l'Associació de Galeries Independents de Catalunya. Es demana la convocatòria d'un concurs internacional de presentació de candidatures amb un període de temps suficient per assegurar la participació de professionals d'arreu i perquè puguin presentar programes d'actuació que haurien de ser la base

És el Macba el que fa país, no el país el que ha de fer el Macba ■ ÒSCAR GUAYABERO - CLARET SERRAHIMA

sobre la qual treballi el jurat independent. La resolució del concurs s'ha de confiar a un jurat independent format exclusivament per experts d'aquí i de fora, d'una alta qualificació en art contemporani, sense cap ingerència política. Encara recordem amb certa vergonya aliena el paperot de les institucions en l'elecció del director del Museu Picasso.

Dit això, val la pena que la societat civil es pronunciï sobre com creuen que hauria de ser

Els mateixos que ara retreuen a Borja-Villel que marxi són els que li van posar les coses difícils quan va arribar

aquest nou Macba, un museu que, sense renunciar al que és, pugui donar resposta els propers anys, que es presenten excitants però moguts, en el món i, com a reflex, també en el món de l'art. I per encetar el debat públic exposem la nostra visió. L'entendem com un document de treball que s'anirà enriquint amb les opinions que molt probablement sorgiran per part d'intel·lectuals, experts i observadors entusiasmats com nosaltres.

Per començar, pensem que és el Macba el que fa país, no el país el que fa el Macba. En aquest sentit, un museu no ha de ser un calaix de sastre on es facin llistes d'autors que hagin de ser presents pel sol fet de ser artistes i catalans. La contemporaneïtat tampoc no és una delimitació temporal, és una manera de fer. Hi ha artistes actuals que haurien de passar directament al MNAC.

A dalt donem quatre idees més sobre com veiem el Macba.